

शक्राभिषेके सुमहद्वनुर्जलदनिःस्वनं । प्रगृह्य दानवाः शस्तास्त्वया कृष्णेन च प्रभो ।
 तदेतदेव गाण्डीवं तव पार्थ करोचितं । मायामास्थाय यद्भक्तं मया पुरुषसत्तम ।
 तूष्णीं चाप्यक्षयौ भूयस्तव पार्थ यथोचितौ । भविष्यति शरीरञ्च निरुजं कुरुनन्दन । १६४०
 प्रीतिमानस्मि ते पार्थ भवान् सत्यपराक्रमः । गृहाण वरमजितः काङ्क्षितं पुरुषोत्तम ।
 न त्वया पुरुषः कश्चित् पुमान्मर्त्येषु मानद । दिवि वा वर्तते च त्वं त्वत्प्रधानमरिन्दम ।
 ॥ अर्जुन उवाच ॥ भगवन् ददासि चेन्मह्यं कामं प्रीत्या वृषध्वज । कामये दिव्यमस्त्रं तद्द्वोरं पाशुपतं प्रभो ।
 यत्तु ब्रह्माशिरो नाम रौद्रं भीमपराक्रमं । युगान्ते दारुणे प्राप्ते कृत्स्नं संहरते जगत् ।
 कर्णभीमकपट्रोणैर्भविता तु महाहवः । त्वत्प्रसादान्महादेव जयेयं तान् यथाविधि । १६४५
 दहेयं येन संग्रामे दानवान्नाचसंस्तथा । भूतानि च पिशाचांश्च गन्धर्वानथपन्नगान् ।
 यस्मिन् शूलसहस्राणि गदाश्वोयप्रदर्शनाः । शराश्चाशोविषाकाराः सम्भवन्त्यनुमन्त्रिते ।
 युध्येयं येन भीमेण द्रोणेन च कृपेण च । सूतपुत्रेण च रणे नित्यं कटुकभाषिणा ।
 एष मे प्रथमः कामो भगवन् भगनेत्रहन् । त्वत्प्रसादादिनिर्वृत्तः समर्थः स्यामहं यथा ।
 ॥ भव उवाच ॥ ददामि ते ऽस्त्रं दयितमहं पाशुपतं विभो । समर्थो धारणे मोक्षे संहारे चासि पाण्डव । १६५०
 नैतद्देद महेन्द्रोऽपि न यमो नच यक्षराट् । वरुणोऽप्यथ वा वायुः कुतो वेत्स्यन्ति मानवाः ।
 नत्वेतत् सहसा पार्थ मोक्तव्यं पुरुषे कश्चित् । जगद्दिनाशयेत् सर्वमल्पतेजसि पातितं ।
 अबध्या नाम नास्त्यस्य त्रैलोक्येऽस्य चराचरे । मनसा चक्षुषा वाचा धनुषा च निपात्यते ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तच्छ्रुत्वा त्वरितः पार्थः शुचिर्भूत्वा समाहितः । उपसङ्गम्य विश्वेशमधीश्वेत्यथ सोऽब्रवीत् ।
 ततस्त्वध्यापयामास सरहस्यनिवर्त्तनं । तदस्त्रं पाण्डवश्रेष्ठं मूर्त्तिमन्तमिवान्नकं । १६५५
 उपतस्थे च तत्पार्थं यथा व्यक्षमुमापतिं । प्रतिजग्राह तच्चापि प्रीतिमानर्जुनस्तदा ।
 ततश्चाल पृथिवी सपर्वतवनद्रुमा । ससागरवनोद्देशा संग्रामनगराकरा ।
 शङ्खदुन्दुभिघोषाश्च भेरीणाञ्च सहस्रशः । तस्मिन् मुहूर्त्ते संप्राप्ते निर्घाताश्चापतनुजः ।
 अथास्त्रं जाज्वलद्द्वारं पाण्डवस्याभितौजसः । मूर्त्तिमदै स्थितं पार्थं ददृशुर्देवदानवाः ।
 स्पृष्टस्य व्यम्बकेनाथ फाल्गुनस्याभितौजसः । यत्किञ्चिदशुभं देहे तत्सर्वं नाशमोयिवान् । १६६०
 स्वर्गं गच्छेत्पुनश्चातस्त्रम्बकेन तदाऽर्जुनः । प्रणम्य शिरसा राजन् प्राञ्जलिर्देवमैवत ।
 ततः प्रभुस्त्रिदिवनिवासिनां वशी महाद्युतिर्गिरिश उमापतिः शिवः । धनुर्भहद्वितिजपिशाचसूदनं ददौ भवः पुरुषवराय
 गाण्डीवं ।
 ततः शुभं गिरिवरमोश्वरस्तदा संहामया सिततटसानुकन्दरं । विहाय तं पतगमहर्षिसेवितं जगाम खं पुरुषवरस्य
 पश्यतः ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि कैरातपर्वणि शिवप्रस्थाने चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्य सम्पश्यतस्त्वेव पिनाकी वृषभध्वजः । जगामादर्शनं भानुर्लोकसेवास्तमीयिवान् ।